

De genetische greep.

Erfelijkheid en verslaving.

De genetische greep.

Erwin Boudin

Schrijver: Erwin Boudin
Coverontwerp: Novera.design
ISBN:
© Erwin Georges Boudin 2025

Voorwoord

Verslaving en erfelijkheid zijn onderwerpen die diep verweven zijn met menselijke ervaringen, relaties en geschiedenis. In *De genetische greep – Erfelijkheid en verslaving* volgen we het leven van Winter, een man die worstelt met een verleden dat hem lijkt te achtervolgen. Geboren in een familie waar verslaving van generatie op generatie werd doorgegeven, probeert hij zijn eigen pad te vinden en te begrijpen of zijn lot al bij zijn geboorte werd bepaald.

Dit boek is geen wetenschappelijk onderzoek, geen droge feitenverzameling over genetica en verslaving. Het is een verhaal over pijn, hoop en de kracht van bewuste keuze. We reizen met Winter mee door de duisternis van verslaving, het verlies van familie, en de harde weg naar herstel. Maar bovenal ontdekken we dat hoewel erfelijkheid een sterke invloed kan hebben, het niet het enige is wat ons definieert.

Het is mijn hoop dat dit boek niet alleen inzicht biedt, maar ook een gesprek opent over de impact van verslaving en de kracht van menselijk doorzettingsvermogen. Winter's reis is rauw en confronterend, maar ook een bewijs dat er altijd een kans is om te kiezen voor verandering.

Dit verhaal is geschreven in begrijpelijke taal, zonder complexe wetenschappelijke termen, zodat iedereen zich kan herkennen in de worstelingen en inzichten van de hoofdpersonages. Misschien herken je iets van jezelf in Winter, in zijn twijfels, zijn strijd, of zijn hoop.

Laat dit boek een spiegel zijn, een uitnodiging tot reflectie en een herinnering dat zelfs de diepste afgronden niet betekenen dat er geen weg naar boven is.

Laat de reis beginnen. Erwin

Hoofdstuk 1: Geboren in de schaduw.

Winter kwam ter wereld op een ijskoude decemberavond in 1965. Buiten woei de wind langs de grauwe gevels van de stad, terwijl binnen in de kleine kraamkamer de broers Storm en Winter hun eerste ademdeug namen. Identiek, in uiterlijk en afkomst, maar geboren in een wereld die hen vanaf het eerste moment op de proef zou stellen.

Hun moeder, Liesbeth, was nog nauwelijks bij bewustzijn toen ze hen op haar borst voelde. Haar lichaam was uitgeput, haar geest verdoofd. Ze had gedronken tot vlak voor de bevalling, en dat was niet de eerste keer. De dokters hadden haar al eerder gewaarschuwd: alcohol en zwangerschap zijn een gevaarlijke combinatie. Maar waarschuwingen hadden nooit echt effect op Liesbeth. De fles was haar enige constante, haar enige troost in een leven dat haar nooit had gespaard.

Aan het voeteneinde van het bed stond hun vader, Maarten, met een uitdrukking die eerder ongeduldig dan trots was. Zijn grote, ruwe handen staken in de zakken van zijn versleten jas. Een man van harde woorden en losse handen, die van discipline een persoonlijke levensfilosofie had gemaakt. Hij keek neer op de kleine jongens, niet met liefde, maar met een berekenende blik. Zouden ze sterk genoeg zijn? Zouden ze zich schikken naar zijn regels?

De vroedvrouw hield haar adem in terwijl ze de jongens onderzocht. "Ze zijn klein," zei ze zacht. "Maar ze lijken gezond."

Maarten snoof. "Gezond," herhaalde hij spottend. "Ze moeten sterk zijn." "Zwakke is hier geen optie."

En daarmee was hun toekomst al voor een deel bepaald.

Winter en Storm groeiden op in een huis dat nooit echt veilig voelde. Hun moeder lag vaak dronken op de versleten bank, haar blik troebel, haar woorden onsamenhangend. Winter, nog maar een kind, voelde zich verantwoordelijk. Hij haalde dekens, probeerde haar overeind te helpen, fluisterde dat ze beter moest zorgen voor zichzelf.

Maar Liesbeth hoorde het nauwelijks. Ze was gevangen in haar eigen roes, haar eigen verdriet.

Maarten was een andere kracht in huis, een kracht die niet te negeren was. Hij duldde geen tegenspraak. Eén verkeerde blik, één verkeerd woord en zijn hand sprak sneller dan zijn mond. Winter leerde al jong

dat stilte soms veiliger was dan woorden. Storm daarentegen leek minder bedachtzaam, meer rebels. Hij had een manier gevonden om de klappen te ontwijken—door simpelweg op te gaan in de chaos. Winter zag hoe zijn broer langzaam begon te verdwijnen in een wereld van ontsnapping, eerst in kleine leugens en later in de eerste slokjes alcohol.

Op school waren Winter en Storm anders. Niet alleen omdat hun kleren naar rook roken, of omdat hun lunches soms ontbraken, maar vooral omdat ze een bepaalde scherpste hadden ontwikkeld. Winter was slim, snel met zijn handen en nauwkeurig in alles wat hij deed. Hij koos voor een technische richting—machines, logica, dingen die je kon begrijpen zonder dat ze veranderden op basis van de stemming van een dronken ouder.

Maar het internaat bracht nieuwe verleidingen met zich mee. In de week was hij een serieuze student, maar in het weekend liet hij los. Alcohol werd een makkelijke ontsnapping, softdrugs een volgende stap. Storm was al verder, al dieper verstrikt in de wereld van verdoving en vluchtgedrag. Het leek alsof ze in dezelfde richting bewogen, zonder echt te beseffen hoe gevaarlijk het pad was.

Toen hun moeder uiteindelijk overleed, was dat de breuklijn. Winter voelde het alsof de grond onder hem wegzakte. Hij had haar verzorgd, voor haar gezorgd, en nu was ze er niet meer. Het verdriet en de leegte maakten ruimte voor iets anders: heroïne. Het begon als een experiment, maar escaleerde snel. Verslaving kent geen geduld. Binnen korte tijd verloor Winter alles—zijn grip op de werkelijkheid, zijn stabiliteit, zijn thuis. Hij zwierf door de straten, dakloos, verloren. Tot de dag dat hij ineens zakte, ergens in een steeg, door de drugs volledig verzwakt. Het was daar, op dat moment van totale vernietiging, dat hij besloot dat er maar één keuze was: hulp zoeken. Een therapeutische gemeenschap, een programma van achttien maanden, cold turkey afkicken. Het werd een strijd, een zware tocht zonder familie, zonder Storm, zonder wortels.

Maar het was ook het moment waarop hij begon te beseffen wat hij al die tijd had genegeerd: verslaving was geen toeval. Zijn moeder, zijn vader, zijn broer—zelfs zijn grootmoeder had dezelfde strijd gestreden. Was dit erfelijkheid? Was zijn lot al bepaald voordat hij zelfs maar had gekozen?

Hoofdstuk 2: De opvoeding – leven tussen verslaving en geweld.

Winter en Storm groeiden op in een huis dat meer op een slagveld leek dan op een thuis. De muren waren dun en de geluiden van ruzie en gebroken glas drongen gemakkelijk door naar hun kleine slaapkamer. Er was geen vaste routine, geen voorspelbare dagindeling. Alles hing af van de stemming van hun ouders—en die stemming werd vaak bepaald door de hoeveelheid alcohol die door hun aderen stroomde.

Hun moeder, Liesbeth, was op haar beste dagen afwezig en op haar slechtste dagen onvoorspelbaar. Toen ze niet lag te slapen met een fles half leeg naast zich op de zetel, was ze driftig en emotioneel. Soms hilde ze om niets, om verloren dromen, om een toekomst die ze nooit zou krijgen. Op andere momenten sloeg haar verdriet om in woede, waarbij haar woorden sneden alsof ze met een mes in hun huid kraste.

"Waarom kijken jullie zo?" riep ze eens toen Winter en Storm haar voorzichtig aankeken terwijl ze met moeite haar glas naar haar mond bracht. Haar stem was hees, haar bewegingen traag. "Altijd dat starende, dat oordeel..."

Winter durfde niets te zeggen. Storm haalde zijn schouders op. "We zeggen niks, mama," antwoordde hij zachtjes.

Maar zelfs stilzwijgen kon haar niet kalmeren. De lege blik in haar ogen werd donkerder, en met een ongecontroleerde beweging veegde ze het glas van de tafel. Het sloeg in duizend stukken uiteen op de vloer, de scherven weerkaatsten het licht van de keukenlamp.

Winter slikte. Hij wist al wat er zou komen.

"Haal een doek," zei hij tegen Storm, terwijl hun moeder haar hoofd in haar handen liet zakken. "Laat haar maar."

Dit soort nachten gebeurden vaak. Storm had geleerd zich af te zonderen, zichzelf op te sluiten in hun kamer of weg te rennen wanneer de spanning te groot werd. Winter kon dat niet. Hij voelde zich altijd verantwoordelijk, alsof het zijn taak was om de schade te beperken.

Maar waar hun moeder haar gevecht voerde met alcohol, had hun vader een ander soort verslaving—controle. Maarten eiste gehoorzaamheid en strafte elke vorm van verzet. Hij had geen geduld voor zwakte en geen medelijden voor pijn. Zijn handen waren groot, zwaar, en altijd klaar om een fout te corrigeren.

Winter had geleerd om zich klein te maken wanneer zijn vader door de gang liep, om niet te spreken als hij boos was, om zijn adem in te houden als hij een beslissing moest nemen. Storm was anders; hij provoceerde, testte grenzen, loog om aan de straffen te ontsnappen. Maar het maakte uiteindelijk weinig uit—de klappen kwamen toch, onvermijdelijk en genadeloos.

Het was tijdens een van die avonden, terwijl Winter de scherven van de grond veegde en zijn moeder stil op de zetel lag, dat hij voor het eerst dacht aan ontsnappen. Niet wegrennen, niet verstoppen, maar écht weggaan. Weg uit dit huis, weg van deze levensstijl. Hij zou studeren, hij zou iets worden, iets anders dan dit.

In die gedachte vond hij een sprankje hoop. Maar diep van binnen wist hij ook iets anders—verslaving liet je niet zomaar los.

Hoofdstuk 3: De eerste breuk – Toen familie niet meer veilig was.

Winter was acht toen hij voor het eerst echt beseftte dat thuis niet per definitie een veilige plek was. Niet dat hij daarvoor al een warme, zorgeloze jeugd had gekend—zijn moeder lag vaker in een roes op de oude zetel, zijn vader had hem altijd behandeld met een kille vorm van discipline. Maar het was pas in dat bewuste jaar dat hij begon te begrijpen dat de manier waarop hun gezin functioneerde niet normaal was.

Het huis, een bescheiden gebouw aan de rand van een landelijk dorp, stond er altijd stil bij. De plantages rondom waren rustig, de seizoenen maakten hun eigen geluid, en toch voelde Winter hoe de binnenkant van zijn huis totaal anders was dan de buitenwereld. In de huizen van zijn klasgenoten lachten mensen, maakten ze grapjes en zaten ze samen aan tafel. Bij hen thuis ging alles in beweging, maar binnen hun eigen muren was het alsof tijd soms stilviel—bevroren in momenten van pijn, onbegrip en verslaving.

De eerste grote woede-uitbarsting.

Op een herfstige namiddag, terwijl de wind door de bomen raasde en de bladeren over het erf dreven, kwam er een vriendje mee naar huis na school. Het was niets bijzonders—kinderen deden dat altijd. Ze speelden, keken naar tekenfilms, aten samen koekjes. Winter had hem uitgenodigd omdat het anders voelde, omdat het even een ontsnapping bood uit de alledaagse routine van zwijgende avonden en korte, verhitte gesprekken tussen zijn ouders.

Maar die middag zou alles veranderen. Terwijl ze samen in de keuken zaten en Winter voorzichtig broodjes smeerde voor hen beiden, hoorde hij plotseling voetstappen uit de woonkamer. Zijn moeder kwam binnen, haar ogen bloeddorlopen, haar bewegingen abrupt. Ze was overstuurd—niet zomaar boos, maar woedend. Haar stem sneed door de stilte.

"Wat doen jullie hier?!" riep ze, haar lichaam gespannen als een strakgetrokken snaar.

Het vriendje schrok. Zijn ogen werden groot, zijn handen begonnen te trillen. Winter voelde de spanning omhoog kruipen in zijn ruggengraat, wist dat hij niets kon doen om dit te stoppen. Zijn moeder schreeuwde verder, woorden die hij niet helemaal kon volgen, alsof de alcohol in haar systeem de betekenis ervan had vervormd.

Haar woede richtte zich niet specifiek tot hen, maar het vulde de ruimte als een donderwolk die elk stukje lucht bedekte.

Binnen enkele seconden stond het vriendje op, met bleke wangen en een onzekere blik. Hij pakte zijn spullen, mompelde iets van een afscheid en rende de deur uit. Winter stond stil, wist dat hij niets moest zeggen.

Vanaf die dag zou er nooit meer een vriendje langskomen. Niemand vroeg hem ooit nog of ze mochten spelen. Alsof zijn moeders schreeuw een stempel had gedrukt op zijn hele sociale leven.

De koude hand van zijn vader.

Het was niet alleen zijn moeder die de breuk binnen het gezin dieper maakte. Zijn vader, een man die de precisie en hardheid van zijn militaire achtergrond overal liet voelen, had een eigen manier om zijn gezin te beheersen.

Winter herinnerde zich die ene avond toen hij iets te laat thuiskwam na een school bijeenkomst. De sfeer in huis was zwaar, zoals altijd. Hij had zijn schoenen nog niet eens goed uit of zijn vader stond al voor hem, armen gekruist, gezicht in een strakke uitdrukking.

"Waar was je?" vroeg hij. Zijn stem was niet luid, maar ze had een kracht die woorden niet nodig had om te intimideren.

"Gewoon... school." "Ik was met de meester nog wat aan het helpen."

Zijn vaders blik versmalde. Hij hield niet van excuses, zelfs niet als ze waar waren. Winter wist al wat er zou komen.

"Dit huis heeft regels," zei hij. "Ik wil geen excuses." "Je weet hoe laat je thuis moet zijn."

Zijn hand greep Winter's schouder—niet om hem liefkozend te leiden, maar als een manier om controle uit te oefenen. Het was geen slag, geen luid geuite woede zoals bij zijn moeder, maar het was minstens even pijnlijk. Het was de herinnering dat er in dit huis geen ruimte was voor begrip, alleen voor gehoorzaamheid.

Winter wist dat hij zich moest voegen naar de regels van het huis, maar diep vanbinnen voelde hij de afstand groeien tussen zichzelf en zijn vader. Met elke strenge blik, elke korte commando, werd het gat tussen hen groter, totdat het voelde alsof ze niets meer waren dan vreemden in hetzelfde gebouw.

De langzame afscheiding van zijn tweelingbroer.

Storm was altijd anders geweest. Hij was het tegenovergestelde van Winter in bijna alles: rebels, impulsief, altijd op zoek naar manieren om de grenzen te verleggen. Waar Winter probeerde zich onzichtbaar te maken, ging Storm juist dwars door de regels heen. Hij vocht terug, hij vloekte als hun vader te hard was, hij rende weg toen hun moeder weer te diep in haar roes zat.

Winter zag hoe hun paden zich begonnen te scheiden toen ze ouder werden. In plaats van samen hun weg door de chaos van hun huis te vinden, nam Storm steeds vaker afstand. Hij vond vrienden buiten school, werd sneller aangetrokken tot drank en drugs, en leerde al vroeg dat het leven makkelijker was als je je niet hield aan regels. Op een avond, terwijl Winter in zijn kamer zat met een boek, hoorde hij gerommel buiten. Hij liep naar het raam en zag Storm, een groep jongens om zich heen, lachend met een fles in de hand. Hun stemmen klonken luid, brutaal, vrij.